

Arrest

nr. 315 020 van 17 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS *loco* advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Palestina, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 juni 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat ze over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland.

De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in 2003 en 2007 het slachtoffer is geweest van een ontplofing in Gaza. Hierdoor stelt ze last te hebben van haar linkervoet, linkerknie, rechterheup en rechterschouder. Uit de door haar neergelegde documenten blijkt dat ze inderdaad medische klachten heeft ten aanzien van haar rechterschouder, linkerknie en linkervoet. Ten aanzien van haar rechterheup werden geen bijzonderheden vastgesteld. De behandelend arts heeft de verzoekende partij voor haar problemen met haar heup, schouder en knie een afwachtend beleid voorgesteld en dus geen directe medische behandelingen opgestart. Met betrekking tot haar linkervoet werd er inderdaad vastgesteld dat er zich verschillende metalen objecten in haar voet bevinden en dat het nodig kan zijn dat deze uit de voet van de verzoekende partij zouden worden verwijderd. De behandelend arts verwijst haar dan ook door naar een voetchirurg. De verzoekende partij voegt een mail toe waaruit blijkt dat ze effectief een afspraak heeft

gemaakt bij deze voetchirurg. Ze voegt echter geen documenten toe van de consultatie bij deze voetchirurg. Het is dan ook niet mogelijk om vast te stellen of de verzoekende partij op heden last heeft van de medische problematiek met betrekking tot haar linkervoet. Bovendien blijkt dat ze in het verleden en op heden geen grote problemen met betrekking tot deze medische aandoeningen heeft gehad. Ze verklaart dat ze in Gaza steeds heeft kunnen werken (NPO, p.18). Ze is vervolgens van Egypte naar Turkije getrokken en is daar drie maanden gebleven. Hierna is ze op illegale wijze naar Griekenland gereisd en, nadat ze haar documenten had ontvangen, is ze naar Spanje gereisd om vrienden te bezoeken en te werken alvorens naar België te komen (NPO, p.21). Ze stelt op heden ook nog werkzaam te zijn in de tomatenteelt in België (NPO, p.19). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk over een hoge mate aan zelfredzaamheid beschikt en zelfstandig kan functioneren, werken en in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien. Waar ze nog een document neerlegt dat er op wijst dat ze problemen heeft aan haar ogen, toont ze op generlei wijze aan dat ze hierdoor niet of minder zelfstandig zou kunnen functioneren of niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien. Waar ze verder een document neerlegt dat erop zou moeten wijzen dat ze een afspraak wil met een psycholoog, kan hieruit op geen enkele manier blijken aan welke psychologische problematiek ze lijdt of op welke manier ze bij een terugkeer niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien. Tenslotte toont ze ook niet aan dat ze geen medische hulp kan verkrijgen in Griekenland voor haar verschillende aandoeningen. Uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat ze weldegelijk toegang had tot medische hulp. Zo had ze toegang tot de tandarts die haar geholpen heeft toen ze last had van tandpijn (NPO, p.20). Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij is een 38-jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Ze geeft aan onderwijs gevolgd te hebben in Gaza tot het tweede hogere middelbaar en als arbeider te hebben gewerkt in Gaza (NPO, p.10).. Ze stelt getrouwd te zijn en vijf kinderen te hebben (NPO, p.9). Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij werd erkend als vluchteling in Griekenland (zie “map met documenten” in het administratief dossier). Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt ze haar Griekse verblijfsvergunning neer (zie “map met documenten” in het administratief dossier). Op deze verblijfsvergunning valt te lezen dat haar verblijfsvergunning geldig is tot 9 maart 2023.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Vooreerst blijkt uit de gedragingen van verzoekende partij dat zij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam leven uit te bouwen. De verzoekende partij kwam aan op 14 februari 2022 en verliet Griekenland op 11 mei 2022. Dit wil zeggen dat de verzoekende partij in totaal slechts drie maanden in Griekenland heeft verbleven alvorens Griekenland te verlaten. Er wordt door de verzoekende partij niet betwist dat ze op 1 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. In dezelfde maand werd ze nog erkend als vluchteling. Ze verklaart op 7 mei 2022 haar verblijfsvergunning en paspoort te hebben verkregen en slechts 4 dagen later, op 11 mei 2022, Griekenland te hebben verlaten. De verzoekende partij heeft dus slechts enkele dagen als begunstigde van internationale bescherming met een geldige verblijfkaart doorgebracht in Griekenland, wat een zeer kortstondig verblijf betreft. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van een dergelijk kort verblijf conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Daarnaast blijkt ook dat de verzoekende partij ook geen enkele moeite heeft ondernomen om de Griekse taal te leren, werk te bekomen of huisvesting te vinden. Zo stelt ze tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze niet geprobeerd heeft om werk te zoeken, de taal te leren en huisvesting te vinden omwille van haar ervaringen in Xios. (NPO, p.21). Haar ervaringen in Xios zijn echter beperkt en niet van die aard dat ze zouden kunnen vergoelijken dat ze geen enkele moeite meer zou moeten doen of een inspanning zou moeten leveren om te trachten een leven in Griekenland op te bouwen als begunstigde van internationale bescherming. Zo haalt ze aan dat de medische dienstverlening ondermaats was en er sprake was van racisme (NPO, p.19). Haar ervaringen waarop ze deze uitspraken baseert kunnen deze stellingen echter niet onderbouwen. Ze meent dat de medische dienstverlening ondermaats was omdat ze een week heeft moeten wachten totdat ze geholpen werd vanwege haar kiespijn en drie maanden gewacht heeft zonder een afspraak te krijgen met betrekking tot haar voet (NPO, p.19). Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat ze niet medisch werd geholpen. Eén week wachten op hulp voor haar kiespijn kan bezwaarlijk als een lange tijd worden beschouwd en uit haar verklaringen kan evenmin blijken dat ze grote inspanningen heeft geleverd om

een andere afspraak te krijgen om medische hulp voor haar voet te bekomen. Ook kan er bezwaarlijk worden aangenomen dat ze veel te maken heeft gekregen met racisme. Ze maakt melding van één incident, toen ze nog geen erkend vluchteling was, waarbij ze stelt beroofd en geslagen te zijn geweest. Hieruit kan niet blijken dat ze op een systematische manier racistisch zou zijn behandeld en in de onmogelijkheid zou verkeren om in haar levensonderhoud te voorzien omwille van dit vermeend racisme. Wat betreft het leren van de Griekse taal, stelt ze dat niemand haar heeft gevraagd om naar school te gaan en de taal te leren (NPO, p.21). Uit deze verklaring kan bezwaarlijk worden afgeleid dat ze enige moeite heeft gedaan om de Griekse taal te leren of Griekse taallessen te volgen. Bovenstaande in acht genomen toont de verzoekende partij niet aan dat ze bij een terugkeer naar Griekenland er niet in zou slagen om huisvesting, medische verzorging en werk te bekomen. Ze heeft immers slechts een zeer korte tijd in Griekenland doorgebracht en heeft meteen na het verkrijgen van haar verblijfsdocumenten Griekenland verlaten. Het komt de verzoekende partij toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken. De verzoekende partij toont niet aan, en dit kan ook niet blijken uit haar verklaringen, dat zij deze afdoende heeft benut, laat staan heeft uitgeput.

Waar ze in het verzoekschrift stelt dat ze zich wel degelijk in een toestand van verregaande materiële deprivatie bevond omdat ze drie dagen in de bergen moest overleven, kan ze niet worden gevolgd. Ze toont hiermee immers niet aan dat ze zich niet kon beroepen op de hulp van de Griekse overheid om haar rechten te doen gelden die ze zou hebben als erkende vluchteling in Griekenland, laat staan kan ze hiermee aantoont dat ze moeite heeft gedaan om zich op deze rechten te beroepen. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat ze na deze drie dagen onderdak had gevonden in Thessaloniki waarna ze Griekenland heeft verlaten (NPO, p.20-21). De drie dagen dat ze geen onderdak had in Griekenland kunnen dus niet worden beschouwd als het bewijs dat ze zich in Griekenland in een toestand van ernstige materiële deprivatie bevond.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

De verzoekende partij toont ook niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48/5 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 29 van de kwalificatierichtlijn en artikel 33 van de procedurerichtlijn moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

6. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

8. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 augustus 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP verwijst naar de geschreven stukken en geeft nadere toelichting bij haar neergelegde aanvullende nota. Ze kreeg nooit hulp van de Griekse autoriteiten, was dakloos, dat heeft ze verklaard op het CGVS, ze leefde drie dagen in de bergen, haar gezondheidsproblemen worden geminimaliseerd door het CGVS. Ze heeft permanent pijn, neemt elke dag pijnstillers en heeft morgen een afspraak met een voetchirurg, een

psychologische opvolging is opgestart. Het medisch attest bevestigt haar grote kwetsbaarheid maar een grondige diagnose is nog niet gesteld. Het CGVS heeft geen rekening gehouden met haar kwetsbare profiel. Bij terugsturen wordt ze dakloos, krijgt ze geen medische hulp. Haar attest van werkonbekwaamheid van 6 maand bevestigt haar medische voorgeschiedenis als slachtoffer van een ontploffing in Gaza, met een plaat in haar schouder en resten van de ontploffing in haar been, non-stop pijn dientengevolge met slaapproblemen.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigten, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De Raad benadrukt dat de bijgebrachte informatie over de situatie in Griekenland op zichzelf niet voldoende is om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5.2. Wat haar individuele situatie betreft, blijkt uit het administratief dossier dat haar Griekse verblijfsvergunning nog steeds geldig is, met name tot 9 maart 2025.

Daarnaast dient de Raad na te gaan of de verzoekende partij geen specifieke elementen aanbrengt waaruit in haar hoofd een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken. Het Hof van Justitie heeft niet gedefinieerd welke elementen een “bijzondere kwetsbaarheid” vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij “vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”. In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de “Algemene bepalingen” in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld *“Kenmerken van de internationale bescherming”*, als volgt luidt: “3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die folteringen hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.” Voormelde opsomming wordt voorafgegaan door het woord “zoals” waardoor het als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd. Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt is de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet. Hoe problematischer de situatie van begunstigten van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofd een “bijzondere kwetsbaarheid”

aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie, een begrip dat datzelfde Hof dus niet nader heeft toegelicht waardoor elk dossier steeds op individuele basis op zijn eigen merites dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt.

Hieromtrent wordt in de beschikking het volgende gesteld: *“De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in 2003 en 2007 het slachtoffer is geweest van een ontplofing in Gaza. Hierdoor stelt ze last te hebben van haar linkervoet, linker knie, rechter heup en rechterschouder. Uit de door haar neergelegde documenten blijkt dat ze inderdaad medische klachten heeft ten aanzien van haar rechterschouder, linker knie en linkervoet. Ten aanzien van haar rechter heup werden geen bijzonderheden vastgesteld. De behandelend arts heeft de verzoekende partij voor haar problemen met haar heup, schouder en knie een afwachgend beleid voorgesteld en dus geen directe medische behandelingen opgestart. Met betrekking tot haar linkervoet werd er inderdaad vastgesteld dat er zich verschillende metalen objecten in haar voet bevinden en dat het nodig kan zijn dat deze uit de voet van de verzoekende partij zouden worden verwijderd. De behandelend arts verwijst haar dan ook door naar een voetchirurg. De verzoekende partij voegt een mail toe waaruit blijkt dat ze effectief een afspraak heeft gemaakt bij deze voetchirurg. Ze voegt echter geen documenten toe van de consultatie bij deze voetchirurg. Het is dan ook niet mogelijk om vast te stellen of de verzoekende partij op heden last heeft van de medische problematiek met betrekking tot haar linkervoet. Bovendien blijkt dat ze in het verleden en op heden geen grote problemen met betrekking tot deze medische aandoeningen heeft gehad. Ze verklaart dat ze in Gaza steeds heeft kunnen werken (NPO, p.18). Ze is vervolgens van Egypte naar Turkije getrokken en is daar drie maanden gebleven. Hierna is ze op illegale wijze naar Griekenland gereisd en, nadat ze haar documenten had ontvangen, is ze naar Spanje gereisd om vrienden te bezoeken en te werken alvorens naar België te komen (NPO, p.21). Ze stelt op heden ook nog werkzaam te zijn in de tomatenteelt in België (NPO, p.19). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk over een hoge mate aan zelfredzaamheid beschikt en zelfstandig kan functioneren, werken en in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien. Waar ze nog een document neerlegt dat er op wijst dat ze problemen heeft aan haar ogen, toont ze op generlei wijze aan dat ze hierdoor niet of minder zelfstandig zou kunnen functioneren of niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien.”*

Aan haar aanvullende nota voegt de verzoekende partij nog attest van de klinische psycholoog toe van 24 juni 2024, een attest van psychologische opvolging van 18 juli 2023 een doktersattest van 23 augustus 2022 en attest van werkonbekwaam van 25 december 2023 tot 30 juni 2024 toe. In de mate dat verdere opvolging daadwerkelijk noodzakelijk is, toont verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning, temeer haar een verblijfsvergunning werd verleend die tot 9 maart 2025 geldig is. Uit de landeninformatie blijkt dat het hebben van een verblijfsvergunning (ADET) noodzakelijk is voor het verkrijgen van een AMKA, hetgeen weer noodzakelijk is voor de toegang tot de gezondheidszorg (AIDA, “Country report: Greece” van 8 juni 2023, p.222). De verzoekende partij die in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning, maakt niet aannemelijk dat ze niet in staat zou zijn om een AMKA te bekomen bij haar terugkeer naar Griekenland. In dit opzicht dient ook te worden opgemerkt dat ze steeds in de mogelijkheid is om reeds de nodige stappen te nemen om de procedure voor het verlengen van haar Griekse verblijfsvergunning op te starten. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de behandeling die zij hier krijgt niet mogelijk zou zijn in Griekenland. Ze maakt tevens niet aannemelijk dat ze bij een terugkeer geen toegang zou hebben tot haar pijnmedicatie waarvan ze beweert deze dagelijks nodig te hebben. Voorts kan uit haar verklaringen ter terechtzitting overigens niet worden afgeleid dat deze psychologische of medische problemen van dien aard zijn dat ze belangrijke gevolgen voor haar zelfstandig functioneren met zich meebrengen. Ook blijkt niet dat ze heden nog werkonbekwaam is. Er kan niet op objectieve wijze vastgesteld worden, en verzoekende partij brengt geen specifieke elementen bij, die aantonen dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zal verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5.3. Voor het overige beperkt ze zich tot het herhalen dat ze nooit hulp heeft gekregen van de Griekse autoriteiten, dakloos was en drie dagen in de bergen leefde. Ze kan hiermee echter geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond. Uit de gedragingen van de verzoekende partij blijkt verder dat zij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er haar rechten te doen gelden, daar ze in totaal slechts drie maanden in Griekenland heeft verbleven en slechts 4 dagen als begunstigde van internationale bescherming met de nodige verblijfsdocumenten. Verder is het niet onredelijk om van de verzoekende partij, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat zij inspanningen levert om haar levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen.

Uit de verklaringen en het gedrag van de verzoekende partij blijkt evenwel niet dat zij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren.

Het weze herhaald, het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt haar in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Dit werd in de beschikking ook uiteengezet. Hoe dan ook, door te herhalen en het uiten van algemene kritiek, zonder deze argumenten ook maar enigszins te concretiseren, laat staan in verband te brengen met de gronden van voormelde beschikking, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 13 juni 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS